

Tomasz Różycki i Marcel Beyer zostali laureatami Nagrody Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. S.B. Lindego w 2023 - taką decyzję podjęła Kapituła nagrody.

Kim są laureaci 27. Edycji Nagrody S.B. Lindego, poinformowali członkowie Kapituły: prof. dr hab. Leszek Żyliński, dr hab. Radosław Sioma i dr hab. Violetta Wróblewska wraz z zastępcą prezydenta Zbigniewem Fiderewiczem podczas konferencji prasowej 24 kwietnia 2023 r. w Ratuszu Staromiejskim. Tego dnia przypadała także 252. rocznica urodzin patrona nagrody, dlatego zastępca prezydenta Zbigniew Fiderewicz wraz ze Zbigniewem Derkowskim, dyrektorem Wydziału Kultury Urzędu Miasta złożyli kwiaty pod pomnikiem Samuela Bogumiła Lindego.

- W tym roku obchodzimy 45-lecie współpracy z Getyngą, a 27 lat temu, w 1996 roku z inicjatywy ówczesnego naczelnika Wydziału Kultury śp. Michała Staśkiewicza, została ustanowiona literacka Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. S.B. Lindego. Ustanawiając wspólną nagrodę, przedstawiciele obu zaprzyjaźnionych miast określili w sposób jednoznaczny charakter, że ma to być nagroda literacka przyznawana pisarzom polskim i niemieckim, niezależnie od rodzaju ich twórczości,

*za wybitne dokonania artystyczne i zasługi dla szeroko pojętej humanistyki, w tym przede wszystkim dla dzieła pojednania państw – Polski i Niemiec – **przypomniał zastępca prezydenta Zbigniew Fiderewicz.***

W 2023 r. laureatami Nagrody Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. S.B. Lindego zostali Marcel Beyer i Tomasz Różycki. Uroczyste wręczenie nagród nastąpi **29 października 2023 r. w Starym Ratuszu w Getyndze** z udziałem władz miejskich Torunia i Getyngi. Laureaci otrzymają honorowy dyplom, pamiątkowy medal oraz gratyfikację finansową w wysokości 5.000 euro.

Wydarzenie odbędzie się w ramach Getyńskiej Jesieni Literackiej, a w przededniu wręczenia zaplanowany jest wieczór autorski w Starym Ratuszu, podczas którego mieszkańcy będą mogli zapoznać się z twórczością obu laureatów.

Marcel Beyer to poeta i pisarz urodzony w 1965 w Badenii-Württembergii. Głównym tematem prozy Beyera jest niemiecka historia, w tym długie trwanie nazizmu w pamięci i strukturach języka. Wśród najważniejszych powieści należy wymienić: „Das Menschenfleisch” (1991), „Flughunde” (1995 r.), „Spione” (2000), „Kaltenburg” (2008).

Na język polski jak dotąd została przetłumaczona tylko jedna jego powieść „Latające psy” („Flughunde”, 1995 r.), która określona została jako „powieść akustyczna”, co nawiązuje do posłania i zajęcia narratora jako zbieracza dźwięków. Osadzona w latach Trzeciej Rzeszy, m. in. w rodzinie Goebbelsa (drugą narratorką jest jego najstarsza córka), podwójna perspektywa obserwacyjna dziecka i dorosłego pozwala różnicować narrację oraz stawiać pytania o ofiary i sprawców.

*- To, co interesuje Beyera w jego twórczości prozatorskiej, to trwanie struktur mentalnych, które można zaobserwować badając język. On nie jest historykiem, nie pisze powieści historycznych, nie poznamy z nich faktów czy interpretacji wydarzeń, natomiast możemy dowiedzieć się o pewnych zachowaniach, które wychodzą poza czyny, poza to, co się dzieje w fazie powszechnie widzianej – **tłumaczył prof. dr hab. Leszek Żyliński.***

Wśród najważniejszych powieści należy wymienić: „Das Menschenfleisch” (1991), „Spione” (2000), „Kaltenburg” (2008). Marcel Beyer był także redaktorem

pięciotomowych „Dzieł zebranych” Friederike Mayröcker (2001). Jest członkiem m. in. Niemieckiej Akademii Języka i Literatury oraz niemieckiego centrum PEN. Najważniejsze nagrody literackie: 1995 – nagroda niemieckich krytyków, 2001 – nagroda im. Heinricha Bölla, 2014 – nagroda im. Heinricha von Kleista, 2016 – nagroda im. Georga Büchnera.

Tomasz Różycki to urodzony w 1970 roku poeta, tłumacz z języka francuskiego, eseista, nauczyciel akademicki w Nauczycielskim Kolegium Języków Obcych w Opolu oraz na Uniwersytecie Opolskim.

- Twórczość Tomasza Różyckiego odnawia tradycyjne wzorce poezji, często korzystając z takich środków jak rytm, strofika, rym, z nawiązaniem do poezji staropolskiej, barokowej czy romantycznej, ale też do poezji francuskiej. Z drugiej natomiast strony utworom Różyckiego właściwa jest łagodna alienacja ze współczesności, dystans do niej. Dawne formy ulegają jednak przetworzeniu, osadzeniu w codzienności, rozluźnieniu rygorów rytmicznych czy wersyfikacyjnych. Dość często pojawia się także jakby lekko oniryczny tryb opowieści, jakby zdziwienie rzeczywistością. Wiersz brzmi subtelnie, łagodnie, warstwa ideowa osadzona jest w konkretnej sytuacji, w spokojnym liryzmie, niekiedy łagodnym odrealnieniu obrazu – tak twórczość Tomasza Różyckiego scharakteryzował dr hab. Radosław Sioma.

Spośród książek poetyckich dr hab. Radosław Sioma wyróżnił „Dwanaście stacji” (2004) – epicki poemat nawiązujący z jednej strony do Pana Tadeusza, z drugiej do dygresyjnych form poematu, ale też do polskiej prozy XX wieku, łączący różne wątki współczesności i historii Polski. Opowieść o podróży głównego bohatera, który odwiedza przodków przesiedlonych z Kresów, dziś położonych w Ukrainie, na tzw. Ziemię Zachodnią. Podróż, mapie poświęcona jest także jedna z ostatnich książek Różyckiego, zbiór szkiców pt. „Próba ognia. Błędna kartografia Europy” (2020). Bycie w ruchu, przemieszczanie się pieszo, środkami transportu, podróże wyimaginowane, ruch myśli towarzyszący lekturom, są swoistą kondycją poety i człowieka w ogóle, zmierzaniem się z wymykającą się opisom różnorodnością świata, także ponowieniem podróży wcześniejszych, odbytych przez innych, odkrywaniem po raz kolejny tego, co wydaje się znane.

Oprócz tego Tomasz Różycki wydał zbiory wierszy: „Vaterland” (1997); „Anima” (1999); „Chata Umaita” (2001); „Świat i antyświat” (2003); „Kolonie” (2006);

„Księga obrotów” (2010); „Literey” 2016; „Kapitan X” 2020; „Ijasz” 2021 a także powieści „Bestiarium” 2012; eseje „Tomi. Notatki z miejsca postoju” 2013. Jest laureatem Nagrody Kościelskich w 2004 r. za poemat „Dwanaście stacji” oraz Nagrody Poetyckiej im. Wisławy Szymborskiej w 2017 roku za tom „Literey”. Trzykrotnie był nominowany do Nagrody Literackiej Nike: w 2005 r. za „Dwanaście stacji”; w 2007 r. za „Kolonie” (finałowa siódemka); w 2011 r. za „Księgę obrotów”.

Fot. Wojtek Szabelski

- [Powrót](#)
- [Udostępnij na: X](#)
- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)